

1. týden postní JEDNOTA

Pane, pomoz mi, prosím, abych čas tohoto týdne využil k růstu mých vlastností, které budují jednotu s Tebou a mými bližními - POKORY, SEBEOVLÁDÁNÍ A NASLOUCHÁNÍ

„Dej, Pane, svému služebníku srdce plné rozvážnosti“ (1Kr 3,5-15)

Podněty k rozjímání

texty SZ: Jer 30 Jer 31,31 – 34 Ezdr 2,64-3,7
Jl 2,15-17

texty NZ: 1J 4,20-21 Zj 21,3 1K 3,17 J 15,4-7
J 17,11; 20-23 J 16,7 -28 Řím 8,38-39

- Pokora není ctností slabých, ale silných, kteří nepotřebují zacházet s druhými špatně, aby pocítili svou důležitost.
- Nechtějme po Bohu to, co můžeme udělat sami. On je stále s námi.
- Usilujme o pokoru i přes každodenní malá ponížení. Setkáme se v ní s Kristem.
- Nemohu se líbit všem, to je nespílitelná touha.
- Naše kritizování je často pouze potřeba zvýšit svou vážnost ve vlastních očích.
- Naše chyby a nedostatky nás ponížují. Dokážeme-li se však nad nimi usmát, zlo ztratí svou útočnost.
- Jak může Bůh vstoupit do duše, která je zahleděná pouze sama do sebe.
- Přeslechl jsem tě, Pane, ve svém bližním. Nic, nebo všechno. Křesťanský život by však neměl být uzavřen v těchto dvou krajnostech. Má se spíše vyznačovat umírněností.
- Kdo byl/je jako člověk pro mě vzorem plné zodpovědnosti?

2. týden postní SPOLEČENSTVÍ

Pane, ty jsi nás stvořil pro spolužití s ostatními. Ale mně k tomu chybí pravá láska, obětavé přátelství a úcta k těm, kterými jsi mě obklopil. Dávám ti čas, který je přede mnou, a prosím o tvou blízkost, abych byl proměněn ve své LÁSCE, PŘÁTELSTVÍ a TICHOSTI.

„Aby člověk mohl milovat, musí vytrvale umírat svým představám“

Podněty k rozjímání

texty SZ: Dt 4,25-31 1S 20,1-42 Jer 29,11-14
Ž 133

texty NZ: Řím 15,7 J 15,12-17 Mt 22,34-40
1J 1,1-7

- Láska nemusí mít vždycky pravdu a odpověď na všechno.
- Láska nepodrává sebedůvěru slabých, ale modlí se za ně.
- Nehraje na vítěze a poražené, nepotřebuje se hádat.
- Vidí v nás ty dobré věci, kterých si druzí vůbec nevšimli.
- V případě sporu usiluje o maximální ohleduplnost.
- Nečeká pomstychtivě na chyby, ale velkoryse přehlíží slabosti a zapomíná na ně.
- Utrzuje nás v dobrých postojích a užívání svěřených darů, povzbuzuje na dobré cestě.
- Nezradí důvěru a uchová tajemství.
- Nachází stále nové cesty společné komunikace, oživuje únavou vyhasínající plamen vztahů.
- Největším soupeřem lásky je bolest, je potřeba ji lásce podřídit.

3. týden postní SOLIDARITA

Tvé srdce, Pane, přetéká soucitem a starostí o každého z nás. Nedokážeš ovšem přistoupit ke mně bliž, když je mé srdce obehnané vysokou zdí lhostejnosti a netečnosti vůči utrpení a bolesti mých bližních. Proměň je a naplň SOUCITEM, DOBROTOU A LASKAVOSTÍ V JEDNÁNÍ s druhými.

„Kěž se naše srdce z kamene stanou srdcem z masa roztaveným láskou a naplněným něhou.“

texty SZ: Mal 3,13-17 Oz 11,1-9 Ez 36,22-38
Dt 15,9 Sir 4,6

texty NZ: Ko 3,12-17 Gal 6,10 Mt 7,12
Mt 25, 31-46 Lk 16,19-31 Jak 5,4

- Solidarita a soucit je vědomí sounáležitosti dětí Božích.
- Vím, co je to být po boku tomu, kdo usiluje o život?
- Slyšet nárek v srdci druhého není společné brblání na ceny, vládu a sousedy.
- Co chcete, aby jiní činili vám, čiňte vy jim.
- Jak můžeme Kristu projevovat lásku, když jej nevidíme? Skrže své bližní.
- Budoucnost je v Božích rukou. My žijme svou přítomnost ve službě bližním.
- Těžší, než utišit hlad tělesný, je utišit hlad po lásce.
- Nezáleží na tom, kolik kdo dal, ale že dal s takovou láskou, až to bolelo.
- Každý úsměv přináší Boží skutečnost a je pravdivým potvrzením pomoci.
- Neponižuj chudého svým darem z nezájmu. Vždyť všechno to, co máš ty sám, je Božím darem.

Jednota mezi námi je pro Ježíše podmínkou toho, aby svět mohl uvěřit! Jednota není něčím „navíc“, co by mohlo, ale i nemuselo být. Je misijní podmínkou! Není to ale jednoduše vzájemná sympatie lidí, které možná spojuje obdobný pohled na svět nebo vyznávání podobných hodnot. Naše jednota je především dar, je účastí na jednotě, která je vztahem mezi Synem a Otcem, která je vztahem lásky tak silným, že se v Duchu Svatém stává božskou Osobou. Jednota je dar. Úkolu předchází dar, odpovědnosti předchází milost, mé odpovědi předchází povolání. Privilegovaným pramenem daru jednoty je Eucharistie, Tělo Kristovo. Stávám se tím, co jím: Kristovým tělem. A ty vedle mě, který přijímáš Kristovo Tělo v Eucharistii, se také stáváš tím, co jíš. Jsme jediným Kristovým tělem. Církev se rodí z eucharistie.

Když nám Ježíš říká: „To číňte na mou památku“ (1 K 11,24), tak nemá na mysli jen to, abychom denně nebo alespoň v neděli chodili na mši, ale že máme dělat to, co pro nás udělal on; a on se pro nás rozlámal. Tedy: lámejte se pro sebe tak, jako jsem se já rozlámal pro vás. Možná bychom snadněji pochopili, že se pokaždé, když stojím v řadě na přijímání, vytváří to nejhlubší společenství mezi mnou a Kristovým tělem, ve všech jeho významech! Když tedy odpovídám „amen“ a přijímám do svého života Tělo Kristovo, nepřijímám tak jen Ježíše, ale i všechny bratry a sestry, kteří se mnou jeho tělo tvoří. Vstupujeme s tímto darem do světa, stávejme se v každodenním životě „eucharistií“, která sjednocuje to, co je rozdělené, která vytváří vztahy. Vždyť úkolem církve – těla Kristova je přivést svět k jednotě s Bohem, aby byli všichni jedno.

Homilie z přípravy Eucharistického kongresu na leden 2015 (část)

Čím jsme dále na cestě k jednotě, tím víc roste a prohlubuje se náš cit pro příslušnost. Nejen k jednomu určitému společenství, ale k celému stvoření, ke všemu, co žije, k celému lidstvu.

Společenství musí mít cíl – proč spolu žijeme, co od každého jednotlivce očekáváme. Naléhavost cíle v pravém společenství proniká všechny členy. Jsou si vědomi, že tu nejsou jen pro sebe, ale proto, aby přijali a dále předávali dary Boží, aby tišili hlad a žízeň. Pozornost vůči druhému se mění v oddanost, v uznání svazku, vzájemné náležitosti si. Vzniká zde láska, která se raduje s radujícími, pláče s plačícími, přichází na nevyslovené volání, kvůli nejskrytějším potřebám. Cesta lásky je vydlážděna obětmi. Kořeny egoismu sahají hluboko do našeho podvědomí a nutí nás ke spontánním reakcím sebeobrany, útočnosti, hledání výhod. A také se pohybujeme mezi dvěma póly – vědomím vzájemné příslušnosti a přáním, aby ten druhý stále víc vyzařoval Boha, byl zakotven v pravdě a pokoji s Bohem a se sebou, rostl v oddanosti Bohu a lidem.

Společenství není o tom, že si přitakáváme stejnými názory, to by byl konec růstu. Hluboké vztahy se budují na vzájemném přijímání slabostí, vzájemném odpouštění a trvalé naději. Je to místo odpuštění; stále znovu se zraňujeme, protlačujeme dopředu, naše přecitlivělost dostává zabrat. Nelze jinak, než stále se namáhat navzájem se přijímat. Jen tady poznáme vlastní zábrany, žárlivost, předsudky, tady se naučíme poznávat a ovládat svůj jazyk, na tom, koho kritizují, rozeznat své vlastní nedostatky. Tady rozvíjíme své poznané dary, podle nich zaujímáme ve společenství místo. Čím více poznáváme svůj dar, tím méně závidíme druhým ty jejich. Teprve řádným užíváním svých darů budujeme společenství, tehdy z nás vyzařuje tajemné spojení Otce, Syna i Ducha. (**Jean Vanier Společenství**)

Církev je Boží rodinou ve světě. V této rodině nesmí nikdo trpět kvůli nedostatku toho, co je pro život nezbytné. Ale podobenství o milosrdném Samaritánu ukládá univerzalitu lásky vůči komukoliv, kdo je potřebný. Proto caritas – agapé překračuje hrnice cíkve. V tomto smyslu platí slova Gal 6,10: "Dokud tedy máme ještě čas, prokazujme dobro všem, ale zvláště těm, kdo vírou patří s námi do stejné rodiny." Jestliže ve svém životě kompletně nedbám na pozornost vůči druhému, chci být pouze zbožný, naplňovat jen své „náboženské povinnosti“, pak vysychá také můj vztah k Bohu. Milovat bližního stále nově dokážeme při častém setkávání se s eucharistickým Kristem. Služba bližnímu otevírá oči pro to, co Bůh dělá pro mě.

(Benedikt XVI. Deus caritas est)

Začněte něco dělat, staňte se bojovníky lásky. Vaši zbraní ať je respekt ke každému člověku. Naslouchejte světu svým srdcem, pohlížejte na něj očima naděje. A podělte se. Solidarita znamená podporovat druhého až do konce: člověka, skupinu, národ. Lidé se něčím nadchnou a po čase jeto přestane bavit, nechají druhého i s jeho trápením. Jdou se věnovat něčemu jinému, obrátí list. Tisíc pomíjivých projevů solidarity nikdy nevyváží jedno aktivní zapojení, kdy vydržíme věrně bojovat a nevzdáme to. (**Guy Gilbert**)

Nehledejme to, co je mimořádné. Záleží na tom, že dáváme sami sebe. Důležitá je láska, s níž něco děláme. Naše sestry dělají malé věci: pomáhají dětem, navštěvují osamělé, nemocné, nuzné. Když mi někdo říká, že naše sestry vykonávají jen obyčejné práce, odpovídám, že i kdyby pomohly jen jednomu jedinému člověku, udělaly by už dost. Ježíš byl ochoten zemřít i pro jediného člověka. Buďme věrní v malých věcech, neboť v tom tkví naše síla. Pro Boha není nic malé. (**matka Tereza**)

4. týden postní EVANGELIZACE

Není možné, Pane zadržet tvou lásku sobecky jen pro sebe. Přijď a rozboř přehradu mých obav a komplexů, které ve mně pokrývaly radost evangelia a utlumily odvahu sdílet s ostatními poznanou pravdu o životě s tebou. Upevni mou VYTRVALOST, VĚRNOST A POHOTOVOST KE SLUŽBĚ.

„Dobro vždycky tihne k tomu, aby se sdílelo.“
(papež František)

Podněty k rozjímání

texty SZ: Iz 40,9 2Kr 5,1-15 Dan 3,26-30
Neh 21-10

texty NZ: Mk 16,14-20 Mt 28,19-20 Sk 8,26-40
Sk 13,32-52 1P 2,6-10 Zj 3,7-13

- Jak je během dne poznat moje radost z toho, že jsem křesťan? Umím Kristovu lásku nést i svým bližním?
- Vidět Krista v těch, pro které se namáhám, mi nedovoluje věnovat se jejich chybám.
- Denně mohu svou vírou a nadšením ovlivňovat události světa.
- Vzávat Ducha svatého – Proměnitel – je nezbytné hned ráno, abychom s ním vstoupili do nového dne.
- Jak se starám o to, abych „viděl a slyšel Pána“ a z toho mohl rozdávat – evangelizovat?
- Pouze nekonečná láska může vyléčit nekonečný smutek.
- Bůh mě potřebuje k tomu, aby se více přiblížil k svému lidu.
- Radostná přívětivost ke každému je zárukou, že Bůh může skrze mne jednat.
- Přemáhejme neúnavně zlo dobrem.
- Nechte se vést Duchem a neočekávejte hned viditelné plody. Vaše sebedarování je potřebné.

5. týden postní MARIA

Maria, Matka Boží nežádala pro sebe žádné výhody. Její pozemský život by mohl být součtem všech možných příkoří, kdyby začala sčítat a ukládat negativa. Ale ona ukládala Boží slovo a zkušenosti s tebou, Pane. Proto je i pro mě učitelkou POKOJE, TRPĚLIVOSTI a PŘIJETÍ, nejen v tomto týdnu.

„Ty jsi porodila toho, který rodí nás; plná důvěry jako matka, která plní svou povinnost, smiř lidstvo s Bohem!“ (Petr Ctihodný)

Podněty k rozjímání

texty SZ: Gen 3,15 Est 4,17l-z Iz 7,13-14
Jl 2,18-27 Sir 24,18

texty NZ: Lk 2, 42-52 J 19,25-27 Sk 1,12-14
1J 4,7 – 5,17

- Co pro mě znamená pojem „milující matka“? Mluvím o něm s Marií?
- Kdy začnu trénovat Mariino „napřed uchovat v srdci a rozvažovat“?
- Co je to vlastně něžnost?
- Hle, dávám vám svůj pokoj.
- Kdo přichází k Marii, přichází ke Kristu.
- Maria mě přijímá bez jakýchkoliv předsudků.
- Kolik dobra je v lidech, kteří se mnou žijí.
- Mám-dost času na to, co po mně chce Bůh?
- Jedinou skutečnou chybou je ta, ze které se nepoučíme.
- Pokoj v srdci je začátkem mého poznávání Boží vůle.

6. týden postní SLAVENÍ

At' mě, Pane, nepostihne nuda z prázdného slavení, jako bych k němu neměl důvod. Do rituálů těchto dní, jako do formy, která čeká na obsah, chci přinést svou CHVÁLU, RADOST A VDĚČNOST. Tak ve mně poroste touha k dalším setkáním na tvých slavnostech vzkříšení.

„Veleben bud' Bůh a otec našeho Pána Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.“ (1P 1,3)

Podněty k rozjímání

texty SZ: Sir 17 Ž 146 a 150 Tob 13 Iz 61

texty NZ: Sk 2,14-36 Ef 1, J 10,10 Ju 24-25
Ř 8,31-39

- Existuje v mém životě něco, zač nedokážu být vděčný?
- Proč má nespokojenost může vadit lidem kolem mne?
- Proč dokážu odmítat a zraňovat ty, které miluji?
- Bůh mi věří, povzbuzuje mě. S jeho pomocí můžu vyhrát každý zápas.
- Jsem Ježíšův osobní zájem, denně čeká na dialog se mnou
- Mé srdce je stvořeno ke chvále. Mnohdy však strádá mlčením.
- Zdrojem trápení je konflikt mých představ s Božím plánem
- Balon s pískem a srdce s betonem se nedokážou odlepit od země.
- Duch svatý s klíčem k radostnému osvobození je připraven.
- Které věci mi působí trvalou radost?

Život sílí, když se daruje, a slábne v izolaci a pohodlnosti. Nejvíce využívají možností života ti, kdo opouštějí bezpečný břeh a dovedou se nadchnout posláním předávat život druhým. Když církev vybízí k evangelizačnímu úsilí, nedělá nic jiného, než že ukazuje křesťanům pravou dynamiku jejich osobní realizace. Život roste a zraje v té míře, s jakou ho vydáváme za život druhých. Kéž by současný svět mohl slyšet radostnou zvěst, po níž ve své úzkosti a naději touží, nikoliv od hlasatelů smutných, malomyslných, netrpělivých a úzkostlivých, ale od hlasatelů evangelia, jejichž život kypí horlivostí. Od těch, kdo jako první zakusili Kristovu radost.

Nikdo se nemůže pustit do bitvy, pokud nevěří ve vítězství. Poraženectví je jedno z nejvážnějších pokušení, které z nás činí zamračené, znechucené pesimisty. I s bolestným vědomím vlastní křehkosti je třeba jít vpřed, nepovažovat se za poražené: „Stačí ti moje milost, protože síla se projeví tím zřejměji ve slabosti“ (2Kor 12,9).

Nešvary našeho světa a nešvary církve by neměly být záminkou k oslabení naší horlivosti, ale výzvou k růstu. Pohled víry je schopen rozpoznat světlo, které Duch svatý vždycky šíří uprostřed temnot nezapomínaje, že „kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědrěji ukázala milost“ (Řím 5,20) Patologické jevy naší současnosti mají své kořeny ve vyhasínající radosti ze života, rostoucím nedostatku úcty, rostoucím násilí a prohlubující se nerovnosti. Máme povinnost jim říci „ne“ – kultuře hesla „spotřebuj a zahod“, která je vztažena i na lidskou bytost, novému zbožňování peněz a redukci potřeb na jedinou – konzum, „ne“ odmítnutí etiky a odmítnutí Boha, „ne“ sociální nerovnosti, která plodí násilí, „ne“ rychlosti plodící povrchnost, „ne“ omrzlosti, pesimismu, duchovnímu zesvětštění a válce mezi námi. Evangelizací je i naše reakce na vše relativizující lhostejnost spojenou s rozčarováním. (*Evang. Gaudium papež František*)

Z dokonalé lásky k Bohu se mu Maria odevzdala jako věc a jako vlastnictví. Ani na okamžik se její vůle nevzdálila od vůle Boží. Proto je dokonalým nástrojem Božím. Dokonale využívá jí svěřené pravomoci a privilegia v naprosté poslušnosti Bohu, její láska sahá až k takovým vrcholům, že přináší plody Boží lásky. (Maxmilián Kolbe)

Maria, řekni mi, co znamená věřit ve vzkříšení tvého Syna?

„Není to jen věřit, že les znovu vyroste, země se uklidní, dům bude znovu postaven, věřit že povstaneš ze svého hříchu, že ti Ježíš dá novou zemi bez nemoci a utrpení, že se tvé dítě vrátí k Bohu, protože on ho miluje, že se lidé klesající až na dno obrátí, protože bez Boha nelze žít, že Kristova spása je přítomna mezi námi uprostřed jakéhokoliv zla, věřit, že se s milovanými znovu setkáš v nebeském království.

Věřit je ještě něco navíc. Pro tebe to znamená pozvednout umírající z prachu ulice jako matka Tereza, nebát se obětovat život za své bratry jako Martin Luther King, otevřít naději svůj dům jako bratr Roger Schütz.

Vyznáním víry ve vzkříšení je každý misionář, který se vydává do světa, každé leprosárium, které se otvírá, každá smlouva o míru, každý přijatý závazek. Když odpouštíš svému nepříteli, když sytíš hladového, když bráníš slabého, věříš ve vzkříšení. Když máš odvahu se oženit, když přijmeš dítě, které přichází na svět, když stavíš svůj dům, věříš ve vzkříšení. Když ráno vstáváš vyrovnaný a veselý, když si zpíváš při pohledu na vycházející slunce, když jdeš do práce s radostí, věříš ve vzkříšení.

Věřit ve vzkříšení znamená prosytit svůj život důvěrou, znamená to očekávat od svého bratra jen dobré, znamená to nemít z nikoho strach.

Věřit ve vzkříšení znamená věřit, že Bůh je tvůj Otec, Ježíš je tvůj bratr a já, Maria, tvoje sestra, a jestli chceš - tvá Matka.“

(*Carlo Caretto Blahoslavená, která jsi uvěřila*)

Každý náš den je utkán z přediva povinností, úkolů, představ a plánů, prokládaných chvílemi odreagování, oddechu, vyhledávání potěšujícího povzbuzení. Odehrává se v něm zápas mezi mou slabostí a silou, mezi láskou a nenávisť, mezi pokojem a hněvem, mezi soucitem a lhostejností, mezi sobectvím a nezištností, mezi zdravím a nemocí. Když je večer odpískán konec, zrevidujeme úspěchy a porážky, smysl či nesmysl svého díla ve vlastních očích, s povzdechem konstatujeme, že nám není dáno to vše svým rozumem obsáhnout a že bude nejlepší celý den odevzdat Bohu, ať s tím udělá, jak sám uzná za vhodné.

Jako bychom žili na malém betonovém dvorku obehnaném ze dvou stran vysokými zdmi našeho domu. Další dvě strany uzavírá pevný plot se zamčenou brankou. Přes jeho mřížoví vidíme, že za plotem je obrovská zahrada, ale ani pořádně nevíme, čím je, ani nemáme čas do ní nakukovat, kam až se rozléhá a co vše nabízí. Prostě je to tak, jak jsme si už léta prakticky a úsporně zařídili chodit kolem. A abychom pravdu řekli, jak přibývají roky, je i na tom našem plácku práce a starostí víc než dost, taktak stíháme.

Jednoho rána se v naší ruce objeví velký rezavý klíč. Vzpomínáme si, že ho odněkud známe, že jsme ho občas zahlédli viset na sloupku vedle brány. Toho rána se cítíme velice vyčerpaní, na pokraji sil, uvažujeme, jak ze všeho ven, na nic se už pořádně nesoustředíme. Denně voláme Krista do všech našich starostí, ať nám pomůže s tím, co nás čeká. On však dnes udělal něco nečekaného. Položil nám tento starý klíč do ruky. A tak, zaskočení touto změnou, váhavě odemykáme zahradu a děláme první krok dovnitř. Náhle se vynoří zapomenutý pocit štěstí, svobody, lehkosti a radosti ze života. Chceme zpívat se všemi hlasy, které slyšíme z korun stromů, s hlubokými nádechy čistého vzduchu cítíme, jak se v nás obnovuje zdraví a život. Klíč má své jméno – nazývá se **vděčnost**. Právě skrze vděčnost se náš život stává rozkvetlou zahradou.